

punkter, hvorfra det blev at udføre, men ogsaa for saa vidt angaar deres praktiske Gennemførelse. Kun med Hensyn til et forholdsvis ringe Antal Positioners Affattelse er der ikke opnaaet fuld Overensstemmelse imellem Flertallet og Mindretallet; men Uoverensstemmelsen er i det Hele ikke betydelig og hidrører i de fleste Tilfælde derfra, at der har været Uenighed om de Toldsatser, der skulde bringes til Anvendelse, hvad der efter Omstændighederne har gjort en større Specialisering henholdsvis nødvendig eller overflødig. I det Store og Hele kan det siges, at der er opnaaet Enighed om Toldtariffens formelle Ordning og de enkelte Positioners Affattelse, og Resultatet af det i saa Henseende udførte Arbejde har da været, at Tariffen — efter Flertallets Forslag — nu kun kommer til at omfatte 247 (efter Mindretallets Forslag 228) Positioner imod den nugældende Tarifs 271 Positioner, og at deraf atter 58 (efter Mindretallets Forslag 64) foreslaaes at skulle være todfrie, saa at de toldpligtige Positioners Antal vil gaa ned fra 209 til 189 (efter Mindretallets Forslag 164).

Som et Spørgsmaal, der nærmest er af told-teknisk Natur, maa endnu nævnes det vigtige Spørgsmaal om Anvendelsen af Værditold. At denne fra et abstrakt teoretisk Standpunkt bør foretraktes for Vægttolden, er ubestrideligt, for saa vidt som der med denne er forbunden den store Mangel og Ulempe, at det kun ved en meget detailleret og specificeret Angivelse af en stor Mængde Vareartikler og disses Hensførelse under forskellige Positioner efter deres Værdi bliver muligt at belægge dem med en Told, der staar i et passende Forhold til deres Pris, og det selv ved denne Fremgangsmaade ikke kan undgaaes, at de i Pris meget forskellige Kvaliteter af samme Vare belægges med den samme Toldafgift, saaledes at denne tynger uforholdsmæssig stærkt paa grove og prisbillige Varer, medens meget kostbare Kvaliteter kun spare en i Forhold til deres Pris ringe Afgift. Det er derfor ogsaa fra een Side i Kommissionen bleven stærkt hævdet, at kun en Værditold fyldestgør Retfærdighedens Krav, hvorfor den burde finde en saa udstrakt Anvendelse som muligt særlig overfor Varer, der omfatte meget forskellige Kvaliteter med stor Prisforskel, saasom t. Eks. Tobak, Ure, Galanterivarer, forskellige Manufakturvarer m. fl.

Efter gentagne og indgaaende Forhandlinger om dette Spørgsmaal er Kommissionens Flertal dog kommet til det Resultat, at Værditoldens paaberaabte Retfærdighed ikke ganske holder Stik i Praxis, samt at dens Anvendelse i øvrigt er forbunden med saa betydelige praktiske Ulemper, at Flertallet har ment kun at kunne lade den komme til Anvendelse i ganske enkelte Tilfælde. Man lægger i saa Henseende mindre Vægt paa, — skønt det dog fortjener Opmærksomhed —, at Værditolden i vore tidligere Toldlove har fundet en ret udstrakt Anvendelse, men at man mere og mere er kommen bort fra den, ja, at det endog i Motiverne til Toldtariffen af 1ste Maj 1838 kort og godt udtaltes, at Værditoldsystemet havde været til stor Skade for Statskassen, for Importørerne og for Konsumenterne, og at Stænderne ikke blot ganske sluttede sig hertil, men endog yderligere gennemførte Kravet om Opgivelse af Værditolden, saa at der kun blev anvendt Værditold for de to Positioner Vaade og bjergede Skibsredskaber samt Skibsbrag, medens den end ikke anvendtes for ubenævnte Varer. Flertallet lægger, som sagt, for saa vidt mindre Vægt herpaa, som det maaske kunde indvendes, at det var den Maade, hvorpaa Værditolden i tidligere Tid blev anvendt, der gjorde den saa upraktisk og saa lidet vel set fra alle Sider. Større Betydning tør det derfor maaske tillægges, at man i den nyeste Tid i Lande, der i lang Tid have fastholdt Værditoldsystemet og anvendt de hensigtsmæssigste Metoder for dets Benyttelse, har enten betydelig indskrænket eller endog helt opgivet det, saaledes i Frankrig (i hvis Toldtariffer